

denne Diskussion til at gøre Reklame for det Blad, han daglig skriver til. Det minder mig noget om de Kvartalsbrøl, som enkelte Udgivere af Blade ofte maa udstøde til forskellige Tider af Aaret. Det ærede Medlem paastod, at denne Debat har faaet en lidenskabelig Karakter. Jeg ved ikke, at der er kommet anden Lidenskab ind i denne Sag end den, det ærede Medlem for Ringsted har ført ind deri, thi det maa dog være en temmelig lidenskabelig Udtalelse fra det ærede Medlem, naar han her i Tinget paastaar, at jeg og mine Meningsfæller have erklæret, at vi nu ikke mere ville være med til noget som helst humant Fremskridt. Er det ikke en lidenskabelig Udtalelse fra det ærede Medlem, saa maa det være en grovkornet Spøg. Jeg ved ikke, hvilken af Delene jeg skal antage, men det er for Resten ligegyldigt. Det ærede Medlem mente, at Spørgsmaalet om Bespisning af Skolebørn som en Skolesag skulde kunne blive det store Skelnemærke mellem Demokrater og Ikke-Demokrater. Aa ja! Det er ikke første Gang, jeg har hørt Forsøg paa at sætte Skel mellem, hvem der er Demokrater, og hvem der ikke er Demokrater. Til en Tid er det et Spørgsmaal, der skrues op til at være det store Skelnemærke, til en anden Tid er det et andet Spørgsmaal. Her vilde altsaa det ærede Medlem for Ringsted paastaa, at nu skulde dette Spørgsmaal blive et saa brændende Spørgsmaal her i Landet, at det skulde danne Kløften mellem Demokrater og Ikke-Demokrater. Det interesserede mig, at det ærede Medlems Fører her i Rigsdagen, det ærede Medlem for Ringkøbing, straks tog Afstand derfra og straks desavouerede sin Partifælle ved at reducere Spørgsmaalet til at være en ret ubetydelig Meningsforskel mellem de moderate og Reformpartiet, saa jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil faa den Kløft ret dyb, som han har forsøgt at grave eller uddybe mellem Demokrater og Ikke-Demokrater.

Ærede Medlemmer have ment, at det Standpunkt, jeg indtog, røbede en Mistillid til de kommunale Raad. Det forekommer mig, at de Herrer skulde gribe i deres egen Barm og sely erkende, at det Forslag, her er forelagt fra Flertallets Side, er et Udslag af Mistillid til de kommunale Raad. De Herrer ville jo ikke tvinge de kommunale Raad; de vide jo alle sammen, at de kommunale Raad nu have Lov til at ordne disse Forhold, som de ville, med Amsraadets Samtykke, men de tro ikke,

at de kommunale Raad ville gøre det; de ville have en Lov, der ikke skal være en Tvangslov for Kommunerne. Men hvad er da denne Lov andet end en moralsk Tvangsforanstaltning over for de kommunale Raad. Det synes jeg ikke, der er Anledning til, at øve moralsk Tryk paa de kommunale Raad gennem dette Lovforslag, og det røber ikke stor Tillid til de kommunale Raad.

Til det ærede Medlem for Esbjerg, der mente, at jeg var særlig inde i Restaurationsfaget, maa jeg sige, at jeg beklager, at jeg i hvert Fald ikke er saa meget inde i det som han selv er, da han tilbød at være en Slags Overkok eller Overkøgemester for de kommunale Raad. Han vilde endogsaa rejse til Fyn for at fortælle os, hvorledes vi skulle organisere den Ting. Jeg maa sige, at saa meget er jeg ikke inde i Restaurationsfaget, at jeg tør vove at paatage mig at tilbyde noget saadant. Jeg er ikke anderledes inde i Restaurationsfaget end enhver, der kan spise. Man ved, at der skal Mad til, at der skal visse Apparater til og en vis Plads til at sidde for at faa sit Maaltid, ligesom der skal nogen til at opvarte, og det var det, jeg gjorde gældende, at der skal saa stor Plads til, saa mange Apparater og saa megen Betjening til, at naar man vil gennemføre denne Foranstaltning saaledes, at den kommer Kommunernes fattige Børn til Nytte, vil det være forbundet med meget store Bekostninger, og det finder jeg ingen Anledning til. Derimod at lade de kommunale Raad afhjælpe den Trang, der er til Stede i de fattige Hjem, paa den Maade, som de kommunale Raad skønne bedst, den Vej mener jeg er god. Jeg skal gentage, at jeg kan ikke følge de Herrer i at stemme for denne Sags Overgang til det andet Ting.

H. Holm: Naar en Lov er til 3dje Behandling, er det jo Spørgsmaalet, om man i det hele taget betragter denne Lov i den Form, den har faaet, som formaalstjenlig, og der staar det saaledes for mig, at det Forslag, der nu foreligger, i den Form, det har, ikke er nødvendigt, i hvert Fald ikke paa Landet. Jeg kan ikke se, at der for Landets Vedkommende er Trang til et Forslag som dette; thi hvor der paa Landet skulde trænges til Hjælp til fattige Skolebørn, der ikke kunde faa den nødvendige Mad, antager jeg, at man meget let vilde komme ud over Vanskelighederne ad frivillig Vej. Sagen har der ikke saa stort et Omfang, at man ikke enten ved en